

ALPESI RAFTING

A vadvízi evezés sokunknak nagy fejtörést okozhat, mert igazából távoli, és veszélyes dolognak tűnik első pillanatban. Bátorság kell ahhoz is, hogy az ember eldöntse magában: „én ezt kipróbálom”. De ha megvan a döntés és egy jó biztosítócsapattal vág neki az ember, akkor egy életre szóló, felejtethetetlen kalandot kap az élettől.

ÍGY TÖRTÉNT EZ VELEM IS...

Az Alpok gyönyörű hegyein keresztül vezetett az utunk. Szeptembert írtunk, és kis csapatunk izgatottan várta az előttünk álló hétvégét. Az esti órákban megérkeztünk a szállásra. Egy apró falucska, Lassing szépséges házában volt szobafoglalásunk. Senki sem beszélt arról mi vár ránk, inkább ismerkedtünk, hülyültünk, beszélgettünk és aztán betoppantak ŐK. Az Alpes-fiúk. Micsoda energiát sugároztak és jókedvet! Mindannyian erős egyéniségek, összeszokott, magabiztos csapat, olyan mintha már régóta ismertük volna őket! Laca, Tomi, Kócos, Sparrow, Ők fognak minket kísélni holnap.

Reggeli után kocsiba ültünk, és átmentünk a szomszédos faluba, Palfauba, ahol vártak minket a bázison a túravezetőink. A legfontosabb és legszigorúbb biztonsági előírásokat úgy véste a fejünkbe, mintha egy stand-up comedy előadás lettünk volna. A kis konvoj egy idő után végre

elindult a folyó felé. Még mielőtt vízre szállhatunk volna, Compó hangos utasítását kellett követnünk: MINDENKI VÍZBE!

Miiii?? Ebbe a kb 8 fokos vízbe? Most?

Muszáj volt, hiszen így tapasztalhattuk meg előre, hogy egy esetleges borulás esetén tényleg mennyire hideg a víz. S a neoprén ruhánk hogyan is működik. Lemerülsz, engeded befolyni a vizet, egy vékony réteg ott mard a tested és ruha között, amelyet a tested hője gyorsan felmelegít, és így megkapod azt a szigetelést, ami akár 2-3 órán keresztül is véd a nagyon hideg ellen. Nagyon fontos, hogy senki se úgy képzelje el ezeket a trekkeket, mint valami stabil csónakok. Gumi-kenekről beszélünk, amikbe térdelve kell beleülni, és a saját súlypont áthelyezésünk segíti a minél biztonságosabb vízen maradáshoz. Egy rövid, de csendes szakasz után már meg is érkezett az első zúgó. Volt jópár víz alól kibukkanó szikla, s a csapat egyik fele kikerülve, a másik fele azokon keresztül

vette az első akadályt... Az utóbbiak közül volt aki borult. Minden szempillantás alatt történt. Akik beborultak, azokat vitte sebesen a víz. Az egyik túravezető azonnal evezett is feljűk a vadvízika-jakával, a másik már fordította is vissza a felborult trekk-et, egy harmadik pedig a lapátokat szedte össze. Profizmus jellemezte azt a pár percet. Nem volt kétségem, hogy jó helyen vagyok, jó emberek között.

A zúgó után rögtön ki kellett állnunk balra. Erről azért pár szót ejtenék... Mert bizonyára a legtöbben nem hallottatok a limányról. Pedig a limányt szeretjük. A limány a folyó sodrásában különböző víz akadályok mögött (pl. szikla, fa, hídláb) kialakult turbulens áramlat, és így, a sodráshoz képest lassabban áramlik, vagy éppen kvázi „visszafelé folyik a folyó” de lehetséges, hogy az akadály mögött állóvíz keletkezik. A part szélén ezekbe a limányokba állunk ki, itt várjuk össze a csapatot, innen nehéz gyorsan elindulni, pedig már az eligazításon is a lelkünkre kötötték, hogy nagyon fontos, hogy egyszerre induljunk. Volt egy gyönyörű függő híd az utunk során. A Wasserloch vízeséssorozat indulási pontjánál. Ott is megálltunk, mert a túravezetők tájékoztatása szerint, a régi híd pallójáról való leugrás szinte kötelező mindenkinek, illetve benne van az árban. Kicsit kételkedve néztünk fel a 4-5 m magas pallóra, és mindenki azon gondolkodott (köztük én is), hogy vajon tényleg ezt akarjuk? Leugrani ilyen magasról, egy olyan hideg vízbe, ami belénk szorítja még a levegőt is... ráadásul sebesen folyik a Salza alattunk?
A válasz: IGEN!

EZT EGYSZER MINDENKINEK ÁT KELL ÉLNIÉ!
Igazi bátorságpróba, és utána milyen büszke az ember saját magára!

BŐVEBB INFORMÁCIÓ:

www.alpes-rafting.hu

TELEFON: +36 20 777 9800

Tavaszi nyitó akcióval várjuk a régi és leendő túrázóinkat!